

til at forbyde stoffer, der antages at være skadelige, jfr. reglen i den gældende lovs § 12, stk. 1, sidste pkt.: „Skønnes en bestemt art af levnedsmidler ved anvendelse på sædvanlig måde at kunne medføre sundhedsfare, kan indenrigsministeren forbyde salget heraf“. På denne baggrund har man fundet, at den gældende lovs § 12, stk. 4, næppe indeholder en tilstrækkelig klar hjemmel til at indføre „positivliste“-systemet for tilsætningsstoffer til levnedsmidler. Dette system indebærer, at der kræves forudgående tilladelse til at anvende alle tilsætningsstoffer — også sådanne, der ikke på forhånd giver særlig anledning til mistanke om, at de kan have skadelige virkninger.

Det svenske forslag indeholdt følgende regel: „Som levnedsmiddeltilsætning må kun anvendes en vare, som er godkendt af levnedsmiddelstyrelsen“.

Den svenske lov indeholder følgende bestemmelser:

§ 6. Som levnedsmiddeltilsætning må kun anvendes tilsætninger, som er godkendt for vedkommende levnedsmiddel, medmindre kongen eller den myndighed, kongen bestemmer, foreskriver andet. Spørgsmål om godkendelse prøves af den myndighed, som kongen bestemmer. Godkendelse kan gøres afhængig af vilkår.

§ 17. Varer må ikke sælges som levnedsmiddeltilsætninger, hvis varen ikke er godkendt efter § 6.

Efter det tyske forslag er det forbudt ved er-

hvervsmæssig fremstilling eller behandling af levnedsmidler,

- a) at anvende ikke tilladte tilsætningsstoffer — ublandet eller i blanding med andre stoffer;
- b) at anvende ionbyttere, for så vidt ikke tilladte tilsætningsstoffer derved kommer i levnedsmidlerne,
- c) at anvende en fremgangsmåde med det formål at skabe ikke tilladte tilsætningsstoffer i levnedsmidlerne.

Det er forbudt at bringe ikke tilladte tilsætningsstoffer og ionbyttere i handelen — herunder til brug i private husholdninger.

Forbudet under a, b og c gælder ikke tilsætningsstoffer, der er praktisk taget fjernet igen, bortset fra stoffer med blegende virkning. Ej heller destilleret eller demineraliseret vand, luft, kvælstof og kuldi-oxyd. Forbudet under a) gælder ikke enzymer og mikroorganismekulturer. Forbudet under c) gælder ikke stoffer, der opstår ved sædvanlig køkkenmæssig tilberedning af levnedsmidler, såsom aminosyrer.

Inden for *Codex Alimentarius kommissionen* har man givet udtryk for den opfattelse, at anvendelsen af tilsætningsstoffer skal være godkendt, inden stofferne tages i brug. En særlig komité arbejder med opstilling af en positivliste for tilsætningsstoffer. Inden for denne komité har man opdelt tilsætningsstoffer i følgende grupper:

Betegnelsen på engelsk:

anti-caking agents

antioxidants

bleaching agents

colours

emulsifiers

flavours

maturing agents

preservatives

stabilizers

thickening agents (including modified starches)

vegetable gums

Oversættelse:

midler mod sammenklumpning (af pulverformet stof)

antioxydanter (midler mod harskning)

blegemidler (især til mel)

farvestoffer

emulgeringsmidler

smags- og aromastoffer

modningsmidler

konserveringsmidler

stabiliseringsmidler

fortykkelsesmidler (herunder modificerede stivelseser)

spiselige gummiarter.

Listen er ikke udtømmende.

Den nuværende ordning, hvorefter fabrikanten har ansvaret, således at statsmagten indskrænker sig til blot at forbyde anvendelsen af stoffer, hvis skadelighed er sandsynliggjort, betyder på en vis måde, at statsmagten skyder ansvaret fra sig og lader forbrugeren i stikken. Med hensyn til adskil-

lige af de produkter, der fremstilles af levnedsmiddelindustrien, har fabrikanten reelt ikke mulighed for at bære det ansvar, loven pålægger ham, idet han ofte simpelthen ikke kender sammensætningen af de tilsætningsstoffer, der leveres til ham fra specialvirksomheder i ind- og udland.